

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa A. R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Obrony Narodowej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda A. R. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokatowi G. K. – W. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w [...] kwotę 3.600,- (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt I ACa [...], Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na to, że „w sprawie Sądy obu instancji błędnie dokonały subsumpcji zachowań jakich doznawał powód podczas służby uznając, że nie stanowiły one zachowań penalizowanych Kodeksem karnym”.

Na wstępie należy zauważyć, że kwestia kwalifikacji zachowań, z jakimi miał się spotykać skarżący podczas odbywania służby wojskowej, jako przestępstw mogłaby mieć w sprawie znaczenie z punktu widzenia terminu przedawnienia roszczeń skarżącego tylko wówczas, gdyby postępowanie dowodowe potwierdziło, że wobec skarżącego rzeczywiście zachowania takie miały miejsce. Tymczasem sądy obu instancji uznały, że materiał dowodowy, w szczególności zeznania

świadków, którzy odbywali służbę wojskową wraz ze skarżącym w latach 1997 - 1998, nie potwierdziły, aby dochodziło w tej jednostce do znęcania czy to fizycznego czy psychicznego nad powodem.

Skarżący tak uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, podejmuje polemikę z ustaleniami stanu faktycznego. Tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398(4) k.p.c. a Sąd Najwyższy rozpatrując skargę jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (398(13) § 2 k.p.c.). Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Niezależnie jednak od tego uzasadnienie Sądu Apelacyjnego jest dokładne i przekonujące. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, dlaczego nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że doszło do popełnienia wskazywanych przez skarżącego przestępstw stypizowanych w kodeksie karnym z 1969 r., w konsekwencji - dlaczego nie znajduje zastosowania termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z popełnienia przestępstwa. Skarżący nie podjął w istocie polemiki z argumentami Sądu Apelacyjnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest zatem całkowicie nieprzekonujące.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., przy czym o nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w z w. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2019, poz. 18).

a.s.